

چشمهای من دو آینه
بر جهان بیکران بازند
گوشهای من دو دریاچه
بر سخنهای روان بازند
جای من از خاک تا خورشید
می رود از نور آسانتر
تا به دست من چراغ ماه
بر زمین تابد فروزان تر
سیب سرخ آرزوها را
از درخت علم می چینم
هر چه را با چشم نتوان دید
با نگاه علم می بینم
صاحب اندیشه ام یعنی
پاسدار نام انسانم
با همین اندیشه تنها
بهترین مخلوق یزدانم